

РЕШЕНИЕ

№ 6576

гр. София, 30.10.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 16 състав, в публично заседание на 02.10.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Ралица Романова

при участието на секретаря Гургана Мартинова, като разгледа дело номер **9032** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно - процесуалния кодекс (АПК)..

Образувано е по жалба на И. С. Б. от [населено място], чрез адвокат А. Б., срещу заповед № 1773/12.10.2001г., издадена от директора на Национална служба Гранична полиция /НСГП/ при Министерство на вътрешните работи на Република Б., с която на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание „уволнение” и е прекратено служебното му правоотношение от длъжността „старши граничен полицаи” в „Граничен контрол” на Граничен контролно -пропускателен пункт – Кулата от ГКПД при РГС – П..

С подадената жалба е заявена претенция оспорената заповед да бъде обявена за нищожна, като издадена в резултат от нищожно административно производство, от некомпетентен орган и при особено съществени нарушения на административно-производствените правила. Допълнително се излагат доводи в писмени становища, представяни от жалбоподателя в хода на съдебното производство. Твърди се нищожност на заповедта, с което е образувана служебна проверка и иницирано дисциплинарно производство. Направено е уточнение, че претенцията е за прогласяване нищожността на екземпляр № 3 от оспорената заповед, който е получен от жалбоподателя и върху който не е положен подпис.

В проведеното по делото открито съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и се представлява от адвокат Б., като поддържа изразените с жалбата и допълненията към същата искания.

Ответникът в настоящото производство – директор на Главна дирекция Гранична полиция, чрез процесуалния си представител, юристконсулт С. оспорва жалбата, с искане за отхвърлянето ѝ като неоснователна.

Административен съд София град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства по реда на чл. 188, ал. 1 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК, приема за установена следната фактическа обстановка:

С оспорената в настоящото производство заповед № 1773/12.10.2001г. на жалбоподателя - Главен сержант И. С. Б. е наложено дисциплинарно наказание „уволнение” и е прекратено служебното му правоотношение от длъжността „старши граничен полицай” в „Граничен контрол” на Граничен контролно -пропускателен пункт – Кулата от ГКПД при РГС – П.. Административният орган е приел за установено, че И. Б., съгласно графика за разпределение на личния състав на ГКПП – Кулата при РГС – П. е бил разпределен, за времето от 20:00ч. на 30.09. до 08:00ч. на 01.10.2001г. на трасе „излизане” на товарни автомобили. Около 23:00ч. два товарни автомобила с ремаркета – „М.”, с [рег.номер на МПС] , с водач А. С. Ц. и „ВОЛВО”, с [рег.номер на МПС] , с водач С. Б. Т. са преминали през зоната за граничен контрол трасе „излизане” на товарни автомобили, като данните за автомобилите не са въведени в системата А. „Граничен контрол” и не са отразени в дневника за излизащи товарни автомобили. Същевременно в системата А. „Граничен контрол” водачите на автомобилите са въведени от главен сержант И. Б. като напуснали страната в 23:00ч. на 30.09.2001г. като пешеходци, което не отговаря на истината. Констатираното деяние е потвърдено от компютърна разпечатка от съпределния граничен пункт в Р. Гърция – П., където автомобилите са преминали около 00:01ч. и 00:08ч. на 01.10.2001г., от издадените на 30.09.2001г. митнически информационни листове за товарите на автомобилите и дадените обяснения от водачите на МПС.

Формулирано е заключение, че от страна на главен сержант И. Б. в системата са въведени неверни данни за движението на посочените български граждани, с което се създават пречки за автоматизирана проверка на данните.

Направен е извод, че с действията си главен сержант И. Б. е извършил деяние, представляващо тежко нарушение на служебната дисциплина, което е в разрез с изискванията на чл. 95, ал.1, т.3 и т.4 от ЗМВР и е съставомерно на чл. 204, ал.2, т. 3 и 4 от ППЗМВР.

На основание чл. 238, т.5, чл. 240, ал.2, т.2 от ЗМВР и чл. 204, ал.2, т. 3 и 4 от ППЗМВР на И. С. Б. е наложено дисциплинарно наказание „уволнение” и е прекратено служебното му правоотношение от длъжността „старши граничен полицай” в „Граничен контрол” на Граничен контролно -пропускателен пункт – Кулата от ГКПД при РГС – П..

Заповедта е връчена на жалбоподателя на 12.10.2001г., удостоверено с положения от него подпис.

Оспореният в настоящото производство индивидуален административен акт - заповед № 1773/12.10.2001г., на директора на Национална служба Гранична полиция е издадена при действието на Закона за Министерството на вътрешните работи (обн. ДВ. бр.122 от 19 Декември 1997г., изм. ДВ. бр.29 от 13 Март 1998г., изм. ДВ. бр.70 от 19 Юни 1998г., изм. ДВ. бр.73 от 26 Юни 1998г., изм. ДВ. бр.153 от 23 Декември 1998г., изм. ДВ. бр.30 от 2 Април 1999г., изм. ДВ. бр.110 от 17 Декември 1999г., изм. ДВ. бр.1 от 4 Януари 2000г., изм. ДВ. бр.29 от 7 Април 2000г., изм. ДВ. бр.28 от 23 Март 2001г., изм. ДВ. бр.45 от 30 Април 2002г., доп. ДВ. бр.119 от 27 Декември

2002г., изм. ДВ. бр.17 от 21 Ф. 2003г., изм. ДВ. бр.26 от 21 Март 2003г., изм. ДВ. бр.95 от 28 Октомври 2003г., изм. ДВ. бр.103 от 25 Ноември 2003г., изм. ДВ. бр.112 от 23 Декември 2003г., изм. ДВ. бр.114 от 30 Декември 2003г., изм. ДВ. бр.15 от 24 Ф. 2004г., изм. ДВ. бр.70 от 10 А. 2004г., доп. ДВ. бр.89 от 12 Октомври 2004г., изм. ДВ. бр.11 от 1 Ф. 2005г., изм. ДВ. бр.19 от 1 Март 2005г., изм. ДВ. бр.27 от 29 Март 2005г., изм. ДВ. бр.86 от 28 Октомври 2005г., изм. ДВ. бр.103 от 23 Декември 2005г., изм. ДВ. бр.105 от 29 Декември 2005г., отм. ДВ. бр.17 от 24 Ф. 2006г., изм. ДВ. бр.24 от 21 Март 2006г., изм. ДВ. бр.30 от 11 Април 2006г., отменен с § 2 от преходните и заключителните разпоредби на Закона за Министерството на вътрешните работи - ДВ, бр. 17 от 24 февруари 2006 г., в сила от 01.05.2006 г.) и при действието на Закона за административното производство (обн. ДВ. бр.90 от 13 Ноември 1979г., изм. ДВ. бр.9 от 1 Ф. 1983г., изм. ДВ. бр.26 от 5 Април 1988г., изм. ДВ. бр.94 от 23 Ноември 1990г., изм. ДВ. бр.25 от 29 Март 1991г., изм. ДВ. бр.61 от 30 Ю. 1991г., изм. ДВ. бр.19 от 6 Март 1992г., изм. ДВ. бр.65 от 21 Ю. 1995г., изм. ДВ. бр.70 от 8 А. 1995г., изм. ДВ. бр.122 от 19 Декември 1997г., изм. ДВ. бр.15 от 6 Ф. 1998г., изм. ДВ. бр.83 от 21 Септември 1999г., изм. ДВ. бр.95 от 2 Ноември 1999г., изм. ДВ. бр.45 от 30 Април 2002г., доп. ДВ. бр.55 от 17 Юни 2003г., отм. ДВ. бр.30 от 11 Април 2006г., отменен с § 2, т. 2 от преходните и заключителните разпоредби на Административнопроцесуалния кодекс - ДВ, бр. 30 от 11 април 2006 г., в сила от 12.07.2006 г.). Между страните не се спори, че заповед № 1773/12.10.2001г., издадена от директора на Национална служба Гранична полиция не е била оспорена по съдебен ред в регламентираните в разпоредбата на чл. 37 от ЗАП срокове. По делото не са представени и данни, които да удостоверяват обратното. На основание чл. 149, ал. 5 от АПК административните актове могат да се оспорят с искане за обявяване на нищожността им без ограничение във времето. Следователно, в настоящото производство на преценка от страна на съда подлежи единствено наличието на основания, които биха довели до обявяване на нищожността на оспорената заповед, като съдът не следва да разглежда доводи за допуснати нарушения на процесуалния и материалния закон, които биха довели до нейната унищожаемост, предвид пропускането на регламентираните в закона срокове за оспорването ѝ на тези основания.

Съгласно разпоредбата на чл. чл. 240, ал. 2 от ЗМВР(отм) компетентността за налагане на дисциплинарни наказания се разпределя между ръководителите от различните степени. Според т. 1 - министърът на вътрешните работи може да издава заповед за всички наказания, без уволнение и понижаване в звание, ако длъжността е дадена или званието е присвоено с указ, по т. 2 - висшите ръководни служители могат да налагат наказанията по чл. 238, т. 1 - 3 от закона, а за сержантите - и по чл. 238, т. 4 и 5. Съгласно чл. 195, т. 1 ЗМВР (отм) висши ръководни служители са заместник-министрите, главния секретар и директорите по чл. 30. Според чл. 30 от същия закон националните служби се ръководят от директори.

С оспорената в настоящото производство заповед е наложено дисциплинарно наказание „уволнение”, регламентирано в чл. 238, т. 5 от ЗМВР(отм). Между страните е безспорно, че жалбоподателят е заемал длъжност „главен сержант. Същото е видно и от приетата по делото кадрова справка № 20525 от 12.10.2001г., изготвена от главен експерт в сектор „РГС” от Направление „Човешки ресурси” – ДГП. Следователно, по силата за чл. 240, ал.2, т. 2, пред второ от ЗМВР (отм), вр. чл. 30 от ЗМВР (отм) компетентен да наложи дисциплинарното наказание е директорът на

Национална служба „Гранична полиция”.

От страна на ответника е представена заповед № К-2682/21.06.2000г. на министъра на вътрешните работи, с която е обявен указ № 166/19.06.2000г. на Президента на Република Б., с който на основание чл. 98, т.7 от Конституцията на Република Б., във връзка с чл. 197 от Закона за Министерството на вътрешните работи подполковник В. М. Г. е назначен на длъжността директор на Национална служба „Гранична полиция” – МВР и предсрочно е повишен в звание „полковник”. Представена е и заповед № К-4229/28.12.2005г. на министъра на вътрешните работи, с която генерал-майор В. М. Г. е освободен от длъжността директор на Национална служба „Гранична полиция”.

Оспорената заповед № 1773/12.10.2001г. е издадена от полковник В. М. Г., в качеството му на директор на Национална служба „Гранична полиция”. Заповедта е издадена на 12.10.2001г., към който момент, видно от цитираните по горе заповеди на министъра на вътрешните работи В. М. Г. е заемал тази длъжност.

В настоящото производство, в съдебно заседание, проведено на 10.04.2013г. е извършена констатация на представения заверен препис на заповед № 1773/12.10.2001г. и на оригиналния екземпляр на същата, представен от ответника. Констатирана е идентичност между оригиналния екземпляр и преписа, като също е констатирано, че подписът на директора на Национална служба „Гранична полиция” е поставен с черен химикал.

От страна на жалбоподателя е направено оспорване на автентичността на представения оригинал на заповед № 1773/12.10.2001г., с твърдението, че подписът не е оригинално поставен, а е копие и в този смисъл липсва заповед, подписана от директора на Национална служба „Гранична полиция”.

На основание чл. 193, ал.2 от ГПК, вр чл. 144 от АПК е открито производство по оспорване истинността на представения документ – заповед № 1773/12.10.2001г. на директора на Национална служба „Гранична полиция”. Прието е заключение на назначената по делото комплексна експертиза на писмени доказателства, изготвена от вещо лице графолог. Установява се от заключението на вещото лице, че подписите, положени от името на полковник В. Г., директор на Национална служба „Гранична полиция” - МВР в заповед относно извършване на служебна проверка срещу главен сержант И. С. Б. – служител ГКПП-Кулата при РГС-П., рег. № 1737/08.10.2001г. и в заповед рег. № 1773/12.10.2001г. за налагане на И. С. Б. на дисциплинарно наказание „уволнение” и освобождаване от длъжност са положени от В. М. Г. – директор на Национална служба „Гранична полиция” с черна химикална паста.

На основание изложените фактически обстоятелства, съдът приема за установено, че оспорената в настоящото производство заповед № 1773/12.10.2001г. е издадена от компетентен орган, по смисъла на действащата към момента на издаването ѝ разпоредба на чл. 240, ал.2, т. 2, пред второ от ЗМВР (отм), вр. чл. 30 от ЗМВР (отм) - директорът на Национална служба „Гранична полиция”.

Съгласно чл. 213, ал.1 от Правилника за прилагане на Закона за Министерството на вътрешните работи (обн. ДВ. бр.113 от 30 Септември 1998г., изм. ДВ. бр.37 от 22 Април 1999г., изм. ДВ. бр.70 от 6 А. 1999г., изм. ДВ. бр.62 от 28 Ю. 2000г., изм. ДВ. бр.92 от 10 Ноември 2000г., доп. ДВ. бр.8 от 22 Януари 2002г., изм. ДВ. бр.28 от 19 Март 2002г., изм. ДВ. бр.39 от 25 Април 2003г., изм. ДВ. бр.37 от 4 Май 2004г., изм. ДВ. бр.65 от 27 Ю. 2004г., изм. ДВ. бр.16 от 18 Ф. 2005г., изм. ДВ. бр.96 от 30 Ноември 2005г., отм. ДВ. бр.47 от 9 Юни 2006г.) дисциплинарното наказание се

налага с мотивирана писмена заповед, в която се посочват: извършителят, мястото, времето и обстоятелствата, при които е извършено нарушението, доказателствата, въз основа на които е установено, правното основание и наказанието, което се налага, срокът на наказанието, пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва.

Оспорената в настоящото производство заповед № 1773/12.10.2001г., на директора на Национална служба „Гранична полиция” е издадената в изискуемата писмена форма и съдържа реквизитите, посочени в цитираната разпоредба на чл. 213, ал.1 от ППЗМВР (отм).

Съгласно чл. 240 ал. 1 от ЗМВР(отм) - дисциплинарните нарушения се установяват от преките началници на извършителите, които задължително ги изслушват или приемат писмените им обяснения. За налагане на дисциплинарното наказание „уволнение”, в чл. 240, ал. 3 от ЗМВР(отм) е предвидена специална процедура, изискваща предварително извършване на служебна проверка за събиране необходимите факти и доказателства, при които е извършено нарушението.

Съгласно чл. 205, ал. 2 от ППЗМВР(отм) - служебната проверка започва с писмена заповед на съответния началник, като с нея се запознава и служителя. Представена е заповед № 1737/08.10.2001г., издадена от директора на Национална служба „Гранична полиция”, с която е наредено извършването на служебна проверка за изясняване на постъпили данни, че на 01.10.2001г., около 19:00ч., като работещ на трасе „излизане” на ГКПП – Кулата главен сержант И. С. Б. е пропуснал без да осъществи граничен контрол и да въведе в системата А. „Граничен контрол” данните за водачите на два товарни камиона с [рег.номер на МПС] и Е 5479 АК. Заповедта е издадена от компетентен орган – директора на Национална служба „Гранична полиция”. Във връзка с оспорване автентичността на положения подпис от административния орган под оригиналния екземпляр на заповедта е открито производство по оспорване истинността на документ. Според приетото заключение на комплексната експертиза на писмени доказателства, изготвена от вещо лице графолог е установено, че подписът, положен от името на полковник В. Г., директор на Национална служба „Гранична полиция” - МВР в заповед относно извършване на служебна проверка срещу главен сержант И. С. Б. – служител ГКПП-Кулата при РГС-П., рег. № 1737/08.10.2001г. е положен от В. М. Г. – директор на Национална служба „Гранична полиция” с черна химикална паста. Следователно, спазени са императивните изисквания на действащата към момента на издаване на процесната заповед разпоредба на чл. 205, ал.2 от ППЗМВР(отм) относно започване на дисциплинарното производство.

Служебната проверка по чл. 240, ал. 3 ЗМВР(отм) е елемент от дисциплинарното производство, когато се предвижда налагане на най-тежкото дисциплинарно наказание. От данните по делото е видно, че тя е била извършена, като резултатите от нея са доведени до знанието на служителя. Последното е удостоверено с подписът му, поставен под ръкописно изявление върху справка рег. № 20517/12.10.2001г. относно извършена служебна проверка срещу главен сержант И. С. Б. – служител на ГКПП – Кулата при РГС-П..

На основание изложеното по-горе, съдът намира, че заповед № 1773/12.10.2001г., издадено от директора на Национална служба „Гранична полиция” е валиден административен акт, годен да породи предвидените в същия правни последици. Следователно, претенцията за обявяване нищожността на заповедта е неоснователна. Като неоснователно съдът приема направеното оспорване на истинността на заповед

№ 1773/12.10.2001г., издадена от директора на Национална служба „Гранична полиция” и на заповед № 1737/08.10.2001г., издадена от директора на Национална служба „Гранична полиция”, тъй като посредством приетото заключение на вещото лице графолог се установи, че подписите, положени от името на полковник В. Г., директор на Национална служба „Гранична полиция” - МВР в заповед относно извършване на служебна проверка срещу главен сержант И. С. Б. – служител ГКПП-Кулата при РГС-П., рег. № 1737/08.10.2001г. и в заповед рег. № 1773/12.10.2001г. за налагане на И. С. Б. на дисциплинарно наказание „уволнение” и освобождаване от длъжност са положени от В. М. Г. – директор на Национална служба „Гранична полиция” с черна химикална паста.

Неоснователно е и изразеното искане за обявяване нищожността на екземпляр № 3 от заповед № 1773/12.10.2001г., издадена от директора на Национална служба „Гранична полиция”. Правните последици, изразяващи се в налагане на дисциплинарно наказание „уволнение” и прекратяване на служебното правоотношение със служителя настъпват по силата на издадената от директора на Национална служба „Гранична полиция” заповед № 1773/12.10.2001г., независимо дали последната съществува в един или няколко екземпляра и независимо дали и колко преписи на заповедта впоследствие са издадени. Съществуването на валидно издадена заповед за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение” и прекратяване на служебното правоотношение на главен сержант И. С. Б. беше установено в рамките на настоящото производство, поради което жалбата, с която се изразява искане за обявяване нищожността ѝ се явява неоснователна и подлежаща на отхвърляне.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София -град, I отделение, 16-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. С. Б. срещу заповед № 1773/12.10.2001г., издадена от директора на Национална служба Гранична полиция.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република Б. в 14 - дневен срок от съобщението за постановяването му на страните.

Административен съдия: